

pisů starého konkursního řádu, a to nejen co do řízení, nýbrž i co do materiálních účinků, jež řízením tím oprávněného a povinného stíhají. Kdyby byl chtěl zákon ustanoviti něco jiného, pokud jde o materiální účinky řízení, byl by to zajisté výslovně uvedl. Poněvadž se tak nestalo, posoudil první soud správně věc po stránce právní zjistiť, že zažalovaná pohledávka nenáleží do I., nýbrž do III. třídy konkursních věřitelů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nižší soudy správně seznaly, že otázku, do které třídy konkursních věřitelů patří žalobcova pohledávka, jest posuzovati podle předpisů konkursního řádu ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák., poněvadž konkurs byl prohlášen dne 26. května 1931, tedy před působností nového konkursního řádu ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n., a nejde o žádný z výjimečných případů čl. X uvozovacího zákona k tomuto konkursnímu řádu. Právě-li zákon v tomto článku, že konkursy, které byly prohlášeny přede dnem, kterého nabude nový zákon účinnosti (tedy před 1. srpnem 1931 [čl. XIV uvoz. zák.] . . .), jest skončiti podle dosavadních předpisů, jest tím rozuměti všechny předpisy, ať již povahy formální nebo materiální, an zákon v té příčině nerozpoznává.

Čís. 13335.

Vyživovací zákon ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931.

K nároku podle § 2 zák. se nevyhledává, by mezi osobou k výživě povinnou a osobou jí blízkou, již koná práce, byl výslovně smluven a skutečně trval námezdní poměr.

(Rozh. ze dne 1. března 1934, Rv II 110/34.)

Nezletilému žalobci byla povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání mzdy, předpokládané podle § 2 vyživ. zák., kterou má ne-manželský otec žalobcův u žalované, své manželky. Ježto žalovaná nic nezaplatila, domáhala se žalobkyně na ní zaplacení dospělé mzdy. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby, zjistiť, že manžel žalované je duší podniku žalované, že obstarává nákup, shání po obcích zákazníky, zkrátka vykonává všechny práce, zejména práce vyžadující odborné znalosti, jež obchod žalované přináší, a že obchod ten odborně zapracovanou silou dřevařskou nutně vyžaduje a že mzda, kterou taková síla by si zasloužila, činí měsíčně 800 až 1.000 Kč, a to celoročně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud neposoudil věc právně mylně, uznáv žalobní nárok za odůvodněný podle ustanovení § 2 zákona ze dne 16. prosince 1930

čís. 4 sb. z. a n. z roku 1931, jehož všechny náležitosti byly zjištěny. K nároku podle tohoto zákonného ustanovení se nevyhledává, by mezi osobou k výživě povinnou a osobou jí blízkou, již koná práce, byl výslovně smluven a skutečně trval námezdní poměr. Zákonné ustanovení chce právě postihnouti i ty případy, kde poměru takového vskutku není, a stanoví ve prospěch osob k výživě oprávněných pro případ, že osoba výživou jinému povinná porušuje svou povinnost k výdělečné činnosti uložené jí v § 1 zákona a koná trvale neb občasné práce nebo služby osobě blízké, nezvratitelnou domněnku, že smluvena byla mzda neb odměna podle předběžného vzdělání a schopností, splatná v obvyklých obdobích. Tato zákonná domněnka nahrazuje smluvní poměr. Výdělečná povinnost manžela žalované nebyla vůbec popírána a okolnost, že vede obchod žalované, byla zjištěna. To podle § 2. stačí.

Čís. 13336.

Rozvrh požárních náhrad, složených pojišťovnami k soudu podle § 1425 obč. zák., se děje v řízení nesporném.

Přibral-li první soud, rozvrhuje nejvyšší podání za prodanou nemovitost, do rozvrhové podstaty i požární náhrady, jež byly k soudu složeny podle § 1425 obč. zák. pojišťovnami za shořelé stavení, a rozvrhl takto mezi hypotekární věřitele nejen nejvyšší podání, nýbrž i požární náhrady, aniž o zamýšleném postupu byli účastníci zvaní k rozvrhu nejvyššího podání zpraveni, byla tímto nezákonným postupem porušena zásada o nutnosti slyšení účastníky před rozhodnutím (§ 41 písm. g) zák. čís. 100/31 sb. z. a n.) a řízení jest zmatečné.

(Rozh. ze dne 2. března 1934, R I 2/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost pojal soud prvního stupně do rozvrhové podstaty i požární náhrady, jež složily pojišťovny podle § 1425 obč. zák. na soudě. Rekursní soud nevyhověl rekursu vymáhajícího věřitele.

Nejvyšší soud zrušil usnesení nižších soudů, jakož i řízení o rozvrhovém roku a vrátil věc prvnímu soudu, by, nařídě znovu rok k rozvrhu nejvyššího podání, po zákonu dále jednal a podle výsledku řízení nové rozvrhové usnesení vydal.

Důvody:

Usnesením ze dne 25. září 1933 byl ustanoven rok k rozvrhu nejvyššího podání 61.000 Kč docíleného za nemovitosti zapsané ve vl. č. 240 pozemkové knihy pro katastrální obce B. Při rozvrhovém roku přibral však první soud do rozvrhové podstaty též požární náhrady, jež byly k soudu složeny podle § 1425 obč. zák. pojišťovnami za shořené stavení, pojišťovnou F. 4.022 Kč a pojišťovnou C. 8.490 Kč a rozvrhl takto mezi hypotekární věřitele nejen nejvyšší podání, nýbrž i tyto požární náhrady. O tom, že bude takto postupováno, že při rozvrhovém roku